

Two day starve. Infima est quinque errantium (inquit Cicer. 2. de nat. deor.) terraeque proxima stella Veneris, quae φωσφορος Graece, Lucifer Latinè dicitur, quum antegreditur Solem: quum autem subsequitur, Hesperus. Virg. lib. 7. Aeneid.

Iamque iugis summa surgebat Lucifer Ida, Ducebatque diem.

Ovid. 8. Metam.

Iam nitidum retegente diem, noctisque fugante Tempora Lucifero: cadit Eurus, & humidum surgens Nubila, &c.

Coelo nitidissimus alto

Stella gravis nobis lucifer ortus erat,

Idem Eleg. 3. lib. 1. Trist.

Adferat admisso lucifer albus equo,

Idem Eleg. 5. lib. 5. Trist.

Lucifer amborum natalibus adsuit idem,

Idem Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Lucifer etiam sequiore sensu Satanas dicitur: qui vocis usus apud vulgus nunc invaluit. Rhod. lib. 3. c. 5.

Lucifer nomen proprium in historia Ecclesiastica. Fuit Caralitanus Episcopus. Vnde Luciferianum schisma, seu haeresis apud Sirmondum in Praedestin. haer. f.

Luciferi fanum, lux dubia. Ita ex Lucifero idolum fecerunt, & coluerunt diabolium.

Lūciferūs, a, um, Adferens lucem. ξ ο φωσφορος. GAL. Qui porte lumiere. ITAL. Che porta lamiera a luce. GERM. Das stecht bringet. HISP. Cosa que haze a traha luz. ANGL. That bringeth light. ut, Diana lucifera. Valer. Argon. 7. Equi luciferi. Ovid. Epist. 11.

Iam novies erat orta soror pulcherrima Phæbi, Denaque luciferos Luna premebat equos.

Luciferum Poëta filium faciunt Iovis & Auroræ, qui Trachyniam nympham amavit: & ex ea suscepit geminam prolem, Ceycen videlicet, & Dædalionem. Dictus autem est Auroræ filius, quia stella illa, quæ & Venus dicitur, mane Solem præcedens, quasi ex eiusdem sinu oriri videtur. Virg. Eclog. 8.

Nascere praeque diem veniens ago Lucifer alium.

Lūcifico, as, Lucidum facio: à quo compositum elucifico, de quo supra. Agnoscas verbum è Calepini officina.

Lūcifugūs, & Lūcifuga, qui fugit lucem. ξ ο τω φως φύγων, φιλόσκοι. GAL. Qui fuit la lumiere. ITAL. Che fugge la luce. GERM. Ein stecht schew der das stecht stecht vnd steber in der finstere ist. HISP. Cosa que huve de la luz. ANGL. That steth frome light. Cic. 1. de finib. Lucifugi, maledici, monstrosi, etiam aliis amatoris levitatibus dediti. Virg. 4. Georg.

nam saepe favos ignotus adedit Stellio, lucifugis congesta cubilia blattis.

Seneca Lucifugas homines appellat, qui contra naturam nocte uruntur pro die: qui & λυχνόμοι dicuntur, quasi lucernarij.

Lūcigēnā, Luce genitus. ξ λυχνόγενος. GAL. Engendré de lumiera. ITAL. Generato di luce. GERM. Von stecht erbohren. HISP. Engendrado de luz. ANGL. Begotten of light.

Lūcērnā, Instrumentum, in quo unum plurave ellychnia accensa, oleoque fota, nobis lumen præbet, quamquam etiam non raro pro ipso lumine accipitur. ξ τω λυχνό. GAL. Lampes lumiere. ITAL. Lucerna. GER. Ein teits oder lampe. HISP. El candil. ANG. A lamp or light. Hujus prima corripitur, quum tamen in luceo producatur. Juven.

Disposita pinguam nebulam vomuere lucerna.

Cic. 4. Acad. Itaque Timagoras Epicurus negat sibi unquam, quum oculum torfisset, duas ex lucerna formulas esse. Plaut. Mostell. c. 2. a. 2. Lucernam forte oblitus fueram extinguere. Laurum & lucernam tenens. Senec. cap. 27. de beat. vita. Si lucerna extincta sit ne quid, &c. Plaut. Asin. se. 1. a. 4. Plinius, Ex medulla ejus elegantium lucernarum ellychnia sunt. Lucernarum usum primi Aegyptij monstravere, ut auctor est Eusebius lib. 10. preparat. Evang. Lucernarum alia simplex est, quæ habet partem unam tantum exporrectam, & quæ uno ellychnio contenta est: quæ cubicularia dicitur: de qua Martial. lib. 14. Epigr. 39 & 41. Alia dimyxos, ad duo ellychnia ferenda; alia trimyxos, ad triajalia polymyxos, ad plura. Idem lib. 14.

Illustrem quum tota meis convivia flammis, Torque geram myxos, una lucerna vocor.

Lucernam adhibes in meridie, λυχνον εσ μισυθελει απλει, id est, facis, non suo tempore: aut explicas, quæ per se sunt clarissima.

Lūcērnūlā, diminutivum. λυχνίον.

Lūcērnārūs, qui lucernam fert. λυχνόκω.

Lucernarium oleum, vide in voce Oleum.

Lucernarius, a, um, ad lucernam pertinens.

Lucernum, cici delalucernæ, quia dat lumen. Vet. Vocab.

Lūcubrō, as, Vigilo, & nocte ad lucernam aliquid compono. ξ λυκτροζ κω. GAL. Veiller de nuit, tra vailler à la chandelle. ITAL. Veggliare, comporre, o scrivere qualche cosa veggliando. GERM. Bey dem stecht zu nacht arbeiten. HISP. Velar trabajando à la candela. ANGL. To make any thing by candell light. Varro de Origin. Non solum ad Aristophanis lucernam, sed etiam ad Clean: his lucubravi. Liv. lib. 1. ab V. bo, Sed nocte sera deditam lanx, inter lucubrantem ancillas in medio ædium sedentem inveniunt. Sueton. in Tib. cap. 19. Quoties lucubrante se lumen extinctum, &c. Cic. in Pa. adox. Accipies igitur hoc parvum opusculum lucubratum his jam contractionibus noctibus.

Lūcubrātō, nis, Vigilia, & opus quod fit lucubrando. ξ η σπες φως λυκτροζ κω, ξ η σπες φως λυκτροζ κω. GAL. Veill, ou besongne faite à la chandelle. ITAL. Vegglià d compositione o scritto fatto alla candela. GERM. Ein arbeit zu nacht bey dem stecht. HISP. Aquella obra de velar, o trabajar à la candela, o a hecha à la candela. ANG. A stud' yng by candell a worke made in the night by candell. Cic. lib. 1. de nat. deor. Nam ista quæ vos dicitis, sunt tota commentitia, vix digna lucubratione ancillarum. Fulgito lucubrationem Oratori bibenda. Sunt lucubrationes rusticanæ, vespertinæ & antelucanæ quando à vespere, & ante lucē, conficiunt intra villam opera rei rusticæ conducibilia. Colum. lib. 11. c. 2. Item ad lucubrationem vespertinam palos decem, vel tidicas

quinque conficere, totidemque per antelucanam lucubrationem.

Lūcubrātūnculā, diminutivum. Gell. lib. 20. cap. ult. Voluptasque erit lucubratiunculas istas cognoscere.

Lūcubrātōriā, lectica, à Tranquillo in Augusto cap. 78. dicitur, in qua lucubrare solebat Augustus.

Lucubrum vocatum, quod luceat in umbra: est enim modicus ignis, qui solet tenui stupa ceræque formari.

Luxō, as, Membrum aliquod intorqueo, & loco suo moveo: à verbo Graeco λυω, solvo. ξ η σπες φως, ξ η σπες φως. GAL. Desmettre de son lieu, déncier. ITAL. Slegare, s. nestrare, mover di luogo. GERM. Vers rencken. HISP. D. sconcertar o desncaxar huessos. ANGL. To put out of joing. & Vnde

Lūxā, sive Luxata membra dicuntur locis suis mota, & soluta ξ η σπες φως, ξ η σπες φως. 1. lin. lib. 38. Cato prodidit luxatis membris carmen auxiliari: M. Varro podagris. Idem lib. 3. cap. 6. Luxata hominum corpora, & quadrupedum, natando in cujuslibet generis aquam, facillimè in artus redeunt. Et

Lūxātī, dicuntur quorum membra suis locis mota sunt, ξ η σπες φως, ξ η σπες φως. Idem Althææ radix decocta luxatis prodest. Suet. in Neron. c. 34. Luxata machinā lacunaria. Stirpium quoque radices luxati dicuntur, quum aratro, aut ligone perstrictæ mutilantur, locoque moventur. Plin. lib. 17. c. 24. Aut culpa vini orum colentium ægrotant vites, quum perstringuntur: aut circumfossor injurioso ictu verberavit, vel etiam subarator imprudens luxavit radices, corpūve desquamavit.

Lūxūs, a, um, solutus, loco motus.

Lūxūs, i, Probus in Catholicis. Luxus, ūs, luxuriam scilicet significans, Terentius. Adolescens luxu perditus. Nam luxus vacillans, luxi facit. Salustius in ablativo. luxu pede.

Lūxūs, ūs, Non solum pro re venerea, sed etiam & ferè semper proprièque, pro omni superfluitate, & nimia profusione, & sumptuosiore cibi, vestitus, & aliarum rerum cura dici solet. ξ η σπες φως, ξ η σπες φως. GAL. Superfluité, excoz, luxe. ITAL. Lussuria, sumtuosità. GERM. Ein vnsmilcher oberfluff, vnmaasigkeitheit. HISP. Qualquiera superfluidad vitiosa, luxuriosa. ANGL. All superfluitie an excisse in carnall pleasure, sumptuous fare or building. Cic. 5. Verr. Nisi forrè existimaris, cum in vino & luxu non risisse, qui, &c. Regali luxu splendida domus, Virg. lib. 1. Aeneid.

At domus interior regali splendida luxu Instruitur.

Regifico luxu paratæ epulæ Idem 6. Aeneid. Tacit. lib. 20. Effugi in luxum & epulas, & nocturnos catus. Luxum deponere, est fastum, pompam, habitūque splendorem abjicere. Claudian. lib. 2.

Sub tua purpurei veniant fastigia reges, Deposito luxu.

Lūxūrīā, sive Luxuries, ei, Lascivia, petulantia, immodicus voluptatum deliciarumque usus, nimique non modo in rem veneream, verum etiam in molliorem vestitum, lautioresque epulas profusio. ξ η σπες φως, ξ η σπες φως. GAL. Superfluité, excoz. ITAL. Lussuria, superfluità. GERM. Oberfluffigkeit, vnmaasigkeitheit, mutwil in essen, trincken, Kleidung. HISP. Luxuria, superfluitad. ANGL. Superfluitie, excoz. Cicero lib. 1. Offic. Luxuria cum omni ætati turpis, tum senectuti fœdissima est. Et pau' d' ost, Turpe est diffluere luxuria. Idem pro Murena, Odit populus Romanus privatam luxuriam, publicam magnificentiam diligit. Idem pro Scævola Rose. In urbe luxuries creatur, ex luxuria avaritia, ex avaritia erumpit audacia. Idem 2. Verr. Luxuries in flagitiis, crudelitas in suppliciis. Luxuriæ sumptus ut suppeditare possis. (de amante.) Plaut. Asin. se. 2. act. 4. In segetibus item, ceterisque stirpibus, luxuries dicitur, quum alimenti ubertate quodammodo lasciviunt, herbarum frondiumve copiam iusto majorem emittentes, ξ η σπες φως. Virgil. lib. 1. Georgic.

Luxuriam segetum tenera depascit in herba.

Lūxūrīōsūs, a, um, Immodicè voluptatibus deliciisq; indulgens, & non solum in rei venereæ usu, verum etiam in epularum apparatu, vestitumque ornatu modum excedens, in voluptate corporis profusus, lascivus. ξ η σπες φως, ξ η σπες φως. GAL. Luxurieus, excessif, trop somptueux. ITAL. Lussurioso, dissoluto, sontuoso. GERM. Oberfluffig, vnmaasig, geil. HISP. Vicioso, superfluo y luxurioso. ANGL. Excessive, or superfluous, very costly. Quint. in Proæm. lib. 1. Muliebris & luxuriosus cultus non corpus exornat, sed detegit mentem. Cicer. de leg. Agrar. contra Rullum. Ut in suis rebus, ita in Rempubl. luxuriosus nepos. Idem 6. Philipp. Multa & lauta supellex, non illa quidem luxuriosi hominis, sed tamen abundantis. Idem 2. de finib. Si ea quæ sunt luxuriosis efficientia voluptatum, liberarent eos deorum & mortis, & doloris metu, &c. Ibidem. Luxuriosi reprehendendi sunt ob eam ipsam causam, quod ita vivant, ut persequantur cujusque modi voluptates. Luxuriosa lætitia, dicitur nimia & profusior quàm par sit. 1. iv. lib. 2. ab Verbe condita. Sed patribus nimis luxuriosa ea fuit lætitia. Luxuriosa frumenta, quæ iam confertim, & copiosè nimis proveniunt, ut immitti in ea soleant oves ad depascendum. Cicer. in Oratori, de rusticis agens, Siquidem est eorum gemmare vites, sitire agros, latus esse segetes, luxuriosa frumenta. Luxuriosa vitis, quæ plures æquo frondes habeat, aut sarmenta. Colum. lib. 4. cap. 21. Siquidem luxuriosa vitis nisi fructu compescitur, malè deflorescit, & in materiam frondemque effunditur. Luxuriosa pabula, quæ maximam herbarum copiam adferunt Plin. lib. 17. cap. 4. Nec luxuriosa pabula pinguis soli semper indicium habent. Luxuriosi oculi Senec. cap. 1. de tranqui.

Nec patit adsertas luxuriose dapes,

Ovid. 6. Fast. Luxuriosa & valde lasciva. Martial. Epigr. 9. lib. 9.

Lūxūrīōsè, adverbium. ξ η σπες φως. GAL. A. ce excessif, vnsmilchig, vnmaasig, vnmaasig, vnmaasig. ITAL. Con superfluità, excessivamente. GERM. Oberfluffig, vnmaasig, in mutwillen vnd oberfluff. HISP. Viciosamente y superfluo. ANGL. Excessive, vnsmilchig, vnmaasig. Luxuriosè vivere, id est, molliter & delicatè Cic. pro Calio, Cum facinorosis audacter, cum libidinosis luxuriosè vivere. Timeo ne hæc lætitia nimis luxuriosè eveniat, (i. nimia sit.) Gell. cap. 3. lib. 7.

Lūxūrīō, as, neutrum: & luxurior, aris, deponens. Propriè de plantis dicitur.

cuntur, quum nimia alimenti ubertate quodammodo lascivunt, ramos, frondisque justo plures emittentes. ξηροσάχ. εὐβρίζων. GAL. S' abandonner à toutes superfluités, delices & voluptés : croistre trop. ITAL. Redondare, suprabondare, lussuriare. GER. Geilen. HISP. Enviarse, ser superfluo. ANGL. To spring or grove ranklie, to exceed, to be wanton and given to riot. Luxuriatur, lustrantur, comedunt. Plaut. Pseud. sc. 7. a. 4. Luxuriavit corpus in modum Immodicum. Gell. cap. 22. lib. 7. Item Vereor ne hæc quoque læticia luxuriet nobis ac vana evadat. Liv. lib. 3. bell. Pun. Columel. lib. 3. Cacumina virgarum, ne luxurientur, demutilato. Plin. lib. 18. cap. 24. Aliqui in frigidis ab æquinoctio autumnii, in calidis frigus, ne ante hyemem luxurient. Agri quoque præpingues luxuriare dicuntur, quum abundè stercoreati præter modum feraces evadunt. Ovid. 1. Epist.

Luxuriat Phrygio sanguine pinguis humus.
 ¶ Transfertur & ad homines, quos & ipsos luxuriare dicimus, quum rebus secundis, otiove lascivunt. Tibullus,
 Luxuriant animi rebus plerunque secundis.
 Ovid. 15. Epist.
 Deliciisque decet luxuriare novis.
 Idem lib. 5. Fast.
 Nos quoque idem facimus tunc, quum juvenilibus annis
 Luxuriant animi, corporaque ipsa vigent.
 Liv. lib. 1. Postitis exterorum periculis curis, ne luxuriarent otio animi, quos metus hostium disciplinæque militaris continuarat.
 ¶ Differunt autem Luxurio, & luxuriosus: quod luxurio in laude, ut apud Virgil.

Luxuriatque toris animosum pectus.
 ¶ Luxurio, abundo, superfluo, Ovid. 4. Fast.
 Nam modo sicus erat gelidis aquilonibus annus,
 Nunc ager assiduè luxuriabat aqua.
 Luxuriosus verò in crimine est. Cornel. Severus :
 Luxuriantur opes, atque otia longa gravantur.
 Ex Diomede Grammat. lib. 1. ubi ait in exemplo Virgilij luxuriare, non lasciviam mentis significare, sed habitudinem corporis. ¶ Luxuriare in immodicum modum. Gell. lib. 7. c. 22 Existimandum est, non omninò inculpatum, neque indefidem visum esse, cujus corpus in tam immodicum modum luxuriasset, exuberassetque. ¶ A luxuriosus, fit compositum Eluxuriosus, de quo vide suo loco.

Luxuriōsus, particip. ξηροσάχ. κατησπρωιάσις. ANGL. That useth things excessively. Horat. lib. 1. Epist. 2.
 Latiusque beabit divite lingua :
 Luxuriantia compestet, nimis aspera sano
 Levabit cultu.
 Luxuriantem civili sanguine Antonium. Senec.
 Luxuriōsus, participium. ξηροσάχ. κατησπρωιάσις. ANGL. That bath useth things excessively. ¶ Ovid. lib. 5. Trist. Eleg. 1.
 Non tamen ut lustr, rursus mea litera ludet :
 Sit semel illa meo luxuriata joco.
 Fames luxuriata multo sanguine, Stat. 2. Theb.
 Luz, lox, Syriaca vox.

LY

Lycaon, λυκαῖος. Vnum ex Liberi patris cognominibus, inde impositum, quod immoderatus vini usus pariat λύω, hoc est, rixam & seditiones. ξηροσάχ. Bacchus. Aut certe πικρὸν τὸ λύνει τὰ μέλη ἢ μεθύσκον, hoc est, ab eo quod ebriorum membra solvat: unde & λυσομελής à Græcis cognominatur. Virg. lib. 4. Æneid.
 Legifera Cereri, Phæboque, patrique Lyco.
 Lycaus, a, um, pro Lycaius. Virg. 1. Æneid.
 Regales inter mensas, laticemque Lycaum.
 Lycabas, antis, λυκαῖος, annus; λύκος λύσις, id est, lucis (h. e. Solis) incessu, quo annus describitur. Eustath. vult dici à λυκαῖω βαίνειν, quod obscure & latenter eat.
 Lycabētus, i. λυκαβητής Suidæ, Atticæ mons est apud Plin. lib. 5. cap. 7.
 Lycæa, λυκαῖα. Sacra erant in Lycæo Arcadiæ monte in honorem Panos fieri solita, quæ postea ab Evandro in Arcadiam translata, Lupercalia dicta sunt, ut placet Ovidio lib. 2. Fastor. Pausanias tamen in Arcadicis Lycæa Jovis sacra fuisse tradit à Lycaone Pelasgi filio ad Jovis Lycæi aram primùm instituta. Vide Cælium Rhodig. lib. 24. cap. 17.
 Lycæus, i. λυκαῖος, Arcadiæ mons Iovis sacer, teste Pausania in Arcadicis. olim etiam Olympus, & ἱεὴν κορυφή, id est, sacer vertex ab incolis appellatus, quod Iovem ibi educatum existimarent. In quo etiam monte Iovis Lycæi ara fuit, à Lycaone Pelasgi filio primùm consecrata, quam quum postea mactati pueri sanguine resperisset, in lupum dicitur esse transformatus. Erat ibidem & Iovis Lycæi lucus, quem si quis lege sprete esset ingressus, annum supervivere negabatur. Item fons insignis, nomine Agno, tam admirabilis naturæ, ut re divina ibi curiosius peracta, quernoque ramo aqua leviter commota, mox densus inde surgeret vapor nebulæ assimilis, quæ non multò post effecta nubes aggregatis item aliis, largos dimitteret imbres. Hæc Pausanias. Constat tamen Lycæum montem non soli Iovi, verum etiam Pani sacrum fuisse. Virg. 1. Georg.
 Ipse nemus linguens patrium, saltusque Lycæi,
 Pan ovium custos, tua sibi Manala cura,
 Adsis ò Tegæ favens.
 Hinc etiam Lycaus passim à Poëtis cognominatur. Idem lib. 8. Æneid.
 gelida monstrat sub rupe Lupercal.
 Parrhasio dictum Panos de more Lycæi.

LYCAMPES, is, per tertiam, vel Lycambes, æ, per primam declinationem, λυκαμπος, Neobules pater fuit, qui quum filiam Archilochi Poëtæ despondisset, posteaque pœnitentia ductus, non tradidisset, tam acerbo carmine ab eo est perstrictus, ut unâ cum filia laqueo vitam finierit. Horat. in Epod. Ode 7.
 in malos asperrimus
 Pavata tollo cornua :
 Quælis Lycamba spretus infido gener,
 Lycambes, a, um, Ovid. in Ibin.
 Tincta Lycambeo sanguine tela dabit.

Lycanthropia, λυκανθρωπία, Melancholicæ affectionis, sive insanie genus est, quo qui afficiuntur, lycanthropi. λυκανθρωποι dicuntur, teste Ægineta, eo quod lupos imitentur, noctu è lectis exilientes, & ad diem usque inter sepulchra diversantes, facie interim pallida, oculisque arefcentibus, & lingua, sitibundi quoque, eturibulque immedicabiliter exulceratis.

LYCAON, is, λυκαῖος, Arcadiæ Rex fuit, Pelasgi filius, quem Iupiter, quod aram suam in Lycæo monte mactato puero, sanguine resperisset, in lupum mutavit: ut scribit Pausanias in Arcadicis. Ovid. tamen lib. 5. Metam. omninò aliam tradit transformationis hujus causam, quæ sic habet: Iupiter aliquando quum multa de humani generis impietate inaudisset, neque tamen omnia crederet, ut rem omnem certius exploraret, relicto cælo in terras descendit: aliquotque regionibus peragratis, tandem sub noctem in Arcadiam pervenit ad Lycaonis regiam, ubi quum se Deum esse significasset, vulgusque se ad sacrificia accingeret, irridens credulitatem eorum Lycaon, ea ipsa nocte se periculum facturum esse dixit, deumne an mortalem hospitio suscepisset, conatusque est noctu dormientem interimere. Quod quum frustra tentasset, alia ratione rem aggressus est. Habebat obsides à Molossorum gente ad se missos: horum unum jugulavit, partimque assum, partim elixum, Iovi epulandum apposuit. Cujus rei immanitate indignatus Iupiter, regiam tyranni immisso fulmine exussit, ipsamque in sylvas fugientem, in Lupum transformavit. ¶ Alius fuit Lycaon Nelei filius: frater Nestoris, quem Hercules capta Pylo interemit. ¶ Alius item fuit Priami filius ex Laothoë Atlai Lelegum regis filia, quem Achilles in bello Troiano interemit, ut placet Homero, lib. 11. Iliad. ¶ Lycaon, item faber insignis fuit ex Gnosso Cretæ urbe, artifex ejus ensis, quem Ascanius dedit Euryalo: de quo Virg. 9. Æneid.

LYCÆONIA, λυκαονία, Asiæ regio, Cappadociæ pars secundum Ptolemæum, ad Taurum montem pertingens ea in parte, qua Pamphiliæ imminet. Vrbes habet Iconium, Adopissum, Cannam, Paralaida, aliasque complures, quas vide apud Ptolemæum lib. 5. c. 6. ¶ Lycæonia item olim appellata fuit Arcadia, à Lycaone Rege Pelasgi filio, & patre Arcadis, à quo deinde Arcadia dicta fuit. Ovid. Eleg. 2. lib. 3.
 Lycæonēs, λυκαῖοι. Populi Lycæoniæ in finibus Cappadociæ ad Taurum montem, qui & Lycæonij appellatur. ¶ Lycæones alij à Ptolem. lib. 5. c. 2. collocantur in finibus Lyciæ, non procul à Themizoniis.
 Lycæonius, Adjectivum, λυκαῖος, ut, Axis Licaonius, Septentrionalis. Ovid. 3. Trist. Eleg. 2.
 Quæque Lycæonio terra sub axe jacet.

Lycæonius, aliud Adject. Idem quod Lycæonius. Ovid. lib. 2. Fast.
 Lycæpsus, vicus prope Lydiam, Steph.
 Lycas, lycisca, lycitas, canis nomen, à lupis ductum. Iun.
 Lycastē, λυκάστη, filia fuit Priami ex concubina, cujus amore flagras Polydamas Antenoris & Theanūs sororis Hecubæ filius, eam uxorem duxit. ¶ Fuit item Lycaste meretrix nobilis apud Drepanum Siciliæ urbem, ob formæ excellentiam Venus appellata, quæ quum Buren, Amyci Bebrycorum regis filium hospitio excepisset, ejus concubitu usa, Erycem ei peperit: quo factum est, ut apud posteros creditum fuerit, Buren ex Venere Erycem genuisse. Vide supra in dictione Bures.
 Lycastus, λυκάστος, urbs Cretæ, ita dicta à luporum multitudine, quæ ibi esse perhibetur. Strab. lib. 10.
 Lyce, lux prima, solem præcedens, inde lupi dicti quod tunc prædatum cant.

Lycæum, λυκαῖον. Gymnasij celeberrimi nomen juxta Athenas, in quo Aristoteles frequentissimo auditorio Philosophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academia. Cic. 1. Acad. Qui erant cū Aristotele. Peripatetici dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lycco. ¶ Fuit & Lyceum gymnasium Ciceronis in fundo Tusculano, à nomine scholæ Aristotelicæ ita dictum. de quo lib. 1. de divin. Nuper inquit, quum essem cum Quintil. fratre in Tusculano, disputatum est. Nam quum ambulandi causa in Lyceum venissemus, id enim superiori gymnasio nomen est, Perlegi (inquit ille) tuum paulò antè tertium de natura deorum, &c. Hujus nominis pen. prod. à Cic. in versu illo,
 Inque Academia umbrifera, nitidæque Lyceo,
 Fuderunt claras secundi pectoris artes.

Lycæus, λυκαῖος. Mons Arcadiæ, qui Pani deo sacer fuit, & ubi templum bicornis Fauni. Ovid. lib. 2. Fast.
 Lychas, λυχάς, nomen famuli Herculis. Ovid. lib. 9. Metam.
 Lychneus, lapis pellucidus.
 Lychnaptes, qui lucem accendit.
 Lychnia, dioptra ad lychni, seu lucernæ modum suspensa. Heron.
 Lychnicum, lucernarium, tempus vespertinum, quo lucernæ accenduntur, Pallad. Lex. gr. b.
 Lychnidium, lucernula.
 Lychnia, olivæ dictæ, quod optimum dent lumen. Isidor. lib. 17. c. 7.
 Lychnidus, λυχνίδος, vulgò Ocrida, Macedoniæ oppidum, sub Candavia monte situm, ad viam Egnatiam, quæ ab Apollonia, marique Adriatico in intimam Macedoniam ducit. Autor Strab. lib. 7. & Ptolem. lib. 3. cap. 14.
 Lychnis coronaria, λυχνίς στεφανώλικη. Herba est, quæ à Romanis genicularis, vel bellaria vocatur. Florem habet violæ albæ magnitudine, sed purpuream. Nectitur ad coronas. Plin. lib. 21. c. 4. rosam Græcam appellat: vulgus hodie Candeliaria. ¶ Lychnis sylvestris, λυχνίς ἀγρία, herba est sativæ lychnidi per omnia similis, cujus radicem Asiatici boliten vocant. Dioscorides à Romanis accipitrum pedem appellari testatur. Penitus tamen diversa est à lysimachia, sive lutea, quam vulgus hodie Accipitrum pedem nomine cognoscit. ¶ Plin. lib. 25. cap. 10. Lychnidem agriam scribit esse herbam lino simile, radice nulla, flore hyacinthi, semine vitulinatum narium similitudinem referente, aliòque nomine antirrhinon, sive anarrhinen appellari.
 Lychnites, λυχνίτης. Marmor album, quod in Faro insula effodiebatur: sic cognominatum, quod ad lucernam in cuniculis exderetur, sicut Plin. lib. 36. cap. 5. testatur. ¶ Est etiam hoc nomine gemma ardens, ita dicta à lucernatum accensarum præcipua gratia. Plinius lib. 37. cap. 7.

Lychnitis, idis, λυχνίτις, Laous in Occidentali tractu Macedoniae, sub Carnania monte, cui imminet oppidum nomine Lyncnidus. Vide Steph. περὶ πόλεων. & Strab. lib. 7.

Lychnitis, tidis, λυχνίτις, Herba est ex phlomidis generibus alio nomine thryallis dicta: foliis ternis, aut quaternis, crassis, pinguibus, pulmosis, ad lumina lucernarum utilis. Autor Plin. lib. 23. c. 10.

LYCHNIUM, candelabrum.

Lychnius, i, λυχνίος, Græcis idem est, quod nobis lucerna, παρὰ τὸ λυχνεῖν τὸ λύχιν. GAL. Lampe, lumiere, chandelle. ITAL. Lucerna, lume. GERM. Ein liecht/leuch oder ampel. HISP. Candel, lumbr. ANGL. A lamp, light or candle. quod tenebras solvat. Virg. 1. Aeneid. ————— dependens lychni laquearibus aëreis.

Plautus, Lucernam emunge parumper, ut videat anus, ubi pedes ponat. Lychni pensiles, lucernæ erant multis lucentes myxis, quæ ex laquearibus suspensæ totum illustrabant triclinium, & hinc elychnium ἑλεχνίον, dicitur funiculus, qui lucernis adhibetur, ut effuso oleo flammam nutriat.

Lychnobij, λυχνόβιοι, Dicti sunt, qui loco dierum noctibus utuntur, & ad lucernas vivunt, quasi lucernarij. Apparétque proverbij joco dictos qui lucernariam vitam ducerent, ut torqueri possit in nocturno potorem, vel hominem supra modum studiosum, qui (quemadmodum dictum de Demosthene) plus absumat olei quam vini: vel in sordidum & parcum, quasi de lucernario oleo victitantem. Senec. ult. ep. al. 122. Nil consumebat, nisi noctem. Itaque crebro dicentibus illum quibusdam avarum & sordidum. Vos, inquit, & lychnobium diceris.

Lychnuchus, λυχνύχους, menoráb. λυχνύχους. GAL. Va chandelier, ou qui tient la lampe, qui tient la chandelle, ou autre lumiere. ITAL. Lucerniere. GERM. Ein liechtstock/alles darauff ein liecht steth/ein liecht trager der da stündt. HISP. Donde se pone el candil. ANGL. A candlestick. Græcè nominatur quicquid lucernas sustinet, sive id sit candelabri genus, sive homo quispiam lucernam gestans. Plin. lib. 34. c. 3. Placuerit & lychnuchi pensiles in delubris, aut arborum modo mala ferentium lucentes. Suet. Jul. c. 38. Elephantis Lychnuchos gestantibus.

Lychnuchi, pro hominibus qui lucernas portabant, quique ab elephantis gestantur. Suet. in Cas. dist. cap. 37. Ascenditque Capitolium ad lumina quadraginta elephantis dextra atque sinistra lychnuchos gestantibus.

Lycia, λυκία, Regio minoris Asiæ inter Pamphiliam & Cariam sita: olim (si Poëtarum verba credimus,) Chimærx monstri ignis infestata. Cujus fabulæ occasionem præbuit Chimæra ejus regionis mons, crebro ignem eructans. Dicta est autem Lycia, à Lyco Pandionis filio, urbem habet Pataram Apollinis oraculo celebratam à qua Apollo Patæus cognominatur. Rhodiam & Lyciam subegit. Plaut. Curs. sc. 1. a. 5.

Lycius, gentile. Virg. 1. Aeneid.

Vnam, qua Lycios, fidemque vehebat Orontem.

Lycius, a, um, adjectivum, ut Lyciæ sortes, apud Virg. 4. Aeneid. id est, sortes Apollinis, qui in Lycia apud Pataram responsa edebat.

Lycidas, x, λυκίδαξ. Nomen Centauri unius ex iis qui Pirithoo Hippodamiam sponsam eripere conati, à Lapithis interempti sunt. Ovid. 12. Metam.

At non Eurynomus, Lycidasque & Aras, & Imbreus Effugere necem.

Est & nomen pastoris, apud Virg. 9. Eclog.

Lycimnius, sive potius Lycimius, λυκίμιος, Avus maternus Herculis, quem Telepolemus, ejusdem Herculis ex Astiochia filius jam ætate provectum interfecit. Autor Homer. in Catalogo.

Lycisca, nomen canis proprium, à lupi (ut videtur) similitudine impositum, sive ab eo quod lupum coërceat. Virg. 3. Eclog.

Multum lacrant Lycisca.

Servius Lyciscas vocari arbitrat canes ex lupo, & cane femina parat: cujusmodi in Cyrenaica Libya gigni scribit Aristoteles. Plin. lib. 8. cap. 21. hoc genus hybridas Crocutas vocat, omniâque dentibus frangere ait, & devorata protinus concoquere.

Lyciscus, nomen cujusdam pueri. Horat. 1. Epod. 11.

Lycium, λυκίον Dioscoridi, spinæ genus, folia habens buxeis similia: unde & pixacantham appellarunt. Virgas habet tricubiales, quibus cum radicibus tuffis, succoque expresso, fit medicamentum, quod & ipsum Lycium appellant. Nascitur hæc spina copiosissime in Lycia Asiæ regione, teste Dioscoride: unde & nomen videtur accepisse. Plin. lib. 24. cap. 14. Lycium præstantius est spina fieri tradunt, quam & pyxanthon Chironiam appellant.

Lycius, λυκίος, Apollinis cognomen: vel λυκίος, quo nomine præci Græcoto dicebat lucem illam, quæ præcedit Solem, vel (quod verius potum) à Lycia Asiæ regione, in qua præcipue colebatur. Habet enim ea regio Pataram urbem Apollinis oraculo insignem. Non enim sunt audiendi, qui, quod lupi naturam imiteret hauriendo humore vi caloris vehementiore, Lycium dictum contendunt.

Lycus, nomen Trapezitæ. Plaut. Curs. sc. 3. a. 2.

Lycostonon, λυκοστόνον, Aconiti genus, ita dictum, quod eo in crudæ carnis osse occultato lupos necent venatores. Vide Dioscorid. lib. 4. cap. 66.

Lycomedes, λυκομήδης, Scyri insulæ rex, cui Theris filium suum, dormiente præceptore suo Chirone, clam raptum servandum tradidit, ut ibi inter ejusdem regis filias (erat enim facie venusta & elegantissima) ut facile pro puella sese gereret muliebri habitu indutus latitaret, ne ad bellum Troianum, à quo non reversurum sciebat, proficisci cogereretur. Apud quem quum delitesceret, & Deidamiam regis filiam vitavit, & ex ea Pyrrhum suscepit. Fuit & alter Lycomedes Creontis filius, cujus meminuit Hom. lib. 9. Iliad.

Lycus, λυκός, Philo sophus Peripateticus fuit ex Troade Asiæ regione, in dicendo adeo suavis, ut per Lycone Glycon nominaretur, tracto nomine à dulcedine. Hic fuit cultu & vestium molliternitidissimus, lucta & pilæ lusione exercebatur. Perit podagræ morbo annos natus septuaginta quatuor. Fuit præterea Lycus, quidam orator, unius ex accusatoribus Socratis: de quo Laërtius in vita Socratis, fuerunt & alij ejusdem nominis, quorum meminuit idem Laërtius.

Lycone, λυκόνη, urbs Thraciæ, gentile Lyconeus. Steph.

Lycopantheros, animal lupum & pantheram referens. Gesn.

Lycophilia, lupina amicitia. Rhodig. lib. 21. c. 24.

Lycophili, suspecti, latentes, quibus non fidendum. Idem.

Lycophos Græci dicunt, quod nos primum tempus lucis. Dictum autem λυκοφως, quasi λυκός φως, id est, lumen candidum. Fest. ubi Scalliger: Imò dictum, quod λύκη lux apud veteres. Unde mansit in ἀμφιλύκη, inde etiam lux, & lucere: At λύκη tamen bene ex eo, quod λύκη Lux candida est, alba aurora, unde & Gallis Aurora, aurora, & Aulbe, quia alba, usitata illis literæ, l, elisione. Ideo & Leucothea aurora. Gloss. Cyr. λυκοφως. crepusculum, diluculum. Apul. lib. 7. initio, ut primum, tenebris abjectis, dies inalbebat.

Lycophon, λυκοφών, Poëta patria Chalcidensis, natura quidem Sophoclis grammatici, adoptione verò Lyci Rhegini historici filius inter septem Poëtas, qui Pleiades dicebantur à numero stellarum, à Philadelpho Ptolemæo receptas. Erant autem hi, Theocritus, Aratus, Nicander, Apollonius, Philæcus, Homerus junior, & Lycophon. Tragedias ejus enumerat Suidas. Scripsit & Alexandram, poemata valde obscurum, in quo agit de vaticiniis Cassandra: exorsusque ab Hercule & rebus Troianis, prosequitur usque ad Alexandrum Macedonem. De hujus morte, Ovid. in Ibin:

Vtque coburnatum periisse Lycophrona narrant, Hæret in fibris fixa sagitta tuus.

Alius fuit Lycophon Periandri Corinthiorum regis filius ex Melissa, Proclis Epidauriorum Tyranni filia: quam quum Periander gravidam, ictu calcis occidisset, Lycophon cum Cypselo fratre suo ad Proclum se recepit. Verum repente filios Periandri quum Procles dimittere cogeretur, fens admonuit, meminisse eos debere quisnam matrem eorum occidisset. Quod verbum tam latè Lycophonis menti insedit, ut Corinthum reversus adduci non potuerit, ut prior patrem salutaret, aut ab eo compellatus, verbum ullum redderet. Qua filij pertinacia irritatus Periander, ædibus eum eiecit, edicto simul proposito, Apollini ut sacer esset quisquis eum recto reciperet. Cujus edicti metu quum ab omnibus excluderetur, quarta demum die in porticu quadam à patre inventus illuvie squalidus & inedia tantum non enectus, blandèque ab eo invitatus, ut posita pertinacia regni successione miserimo præferret exitio, nihil aliud respondit, quam caput ejus Apollini debere, quod contra edictum in colloquium suum venisset. Periander itaque animadvertens gravius esse malum filij, quam à patre faciliè mederi posset, in Corcyram (nam & illi imperabat) eum ablegandum curavit. Verum quum ingravescente jam ætate Periander sibi conscius esset, se deinceps tyrannidi administrandæ minus idoneum esse, missa ad Lycophronem sorore, ad regni administrationem eum evocavit. Cui quum ille respondisset se patre vivo Corinthum non reversurum, hæc ei conditionem tulit Periander, sese in Corcyram concessurum, modò ipse ad tyrannidis successionem sese in Corinthum conferret. Id approbante filio, Periander conscensa navi, in Corcyram cursum tenuit, futurum ratus, ut filius mitteretur Corinthum. Quæ res cum magnopere sefellit Edocti enim de his omnibus Corcyrii, qui Periandro male cupiebant, ut adventum ejus intercluderent, Lycophronem intermunt. Quod facinus tam indignè tulit Periander, ut insulam vi ingressus, trecentos primorum Corcyæorum pueros Sardis ad Halyartem regem miserit castrandos, qui tamen quum Samum appulissent, beneficii Samiorum servati sunt, & incolumes domum remissi. Vide Lycoph. lib. 3. & Laërt. in Periandro.

Lycophthalmus, λυκοφθαλμος. Gemma est quatuor colorum, ex rubro & sanguineo, in medio nigrum candido cingitur, ut luporum oculi, illis per omnia similis. Plin. lib. 37. cap. 11.

Lycopodes, tyrannorum satellitium. Rhodig. lib. 21. c. 14.

Lycopodium, muscus terrestris dici cæpit, qui à Germanis vocatur Wolffs klaven. λύκη πῦς, est lupi pes. Vide Dodon. 3. 5. 14.

Lycopolis, λυκοπολις, urbs Ægypti, à lupis dicta, quod Æthiopias Ægyptum incurstantes, lupi facta acie usque ad urbem Elephantinam repulissent. Ibi Ægyptij Lycopolim condiderunt, à bestiis illis nomen imponentes, quas etiam pro diis coluerunt. Autor Diodor. lib. 2. Germanicè dici possit. Wolffs stadt.

Lycopsis, λυκοψίς, Anchusæ species, longioribus quam lactuca foliis, crassioribusque, caule longo, hirsutoque. Vide Plin. lib. 27. cap. 11. Galli Linguam caninam appellant.

Lycorea, λυκορέα, Vicus in Delphis, à Lycoreo rege. Civis Lycorus, Lycoreus, Lycorites. Est & Lycoreus Jupiter, & λυκορέος per ei reperitur. Steph.

Lycoris, λυκορίς, Volumnij Senatoris liberta fuit, vero nomine Citharis dicta, miserè à Cornelio Gallo adamata: quo tamen spreto, Antonium in castra sequuta est. Virg. 10. Eclog.

tua cura Lycoris

Pérque niveis alium, pérque horrida castra sequuta est.

Lycormas, λυκορμας. Steph. Fluvius est Ætoliz, flavas arenas volvens. Hic postea Evenus, ab Eveno rege Ætoliz, qui se in illum præcipitavit, appellatus est: teste Strab. lib. 7. Ovid. lib. 2. Met.

Arvisusque iterum Xanthus, flavusque Lycormas.

Lycos, λυκος. Minimum aranei genus, à rapacitate dictum, Plin. lib. 30. cap. 6. Araneus & maxime qui lycos vocatur, dolenti medetur licni. Idem alibi lupum appellat, ut lib. 11. cap. 14. Luporum nomine minimi non texunt.

Lycosthene, λυκοσθένη, vel λυκοσθένηα, urbs Lydiæ, Steph. Gentile Lycosthenes, vel Lycosthenites.

Lycosæa, λυκοσαία, urbs Traciæ, civis Lycozei, Steph.

Lycosura, λυκοσουρα, urbs Arcadiæ in Lycoo monte, inde Lycosureus, Steph.

Lycotonia, urbs Cretæ insulæ, ut notat Tortellius.

Lycus, λυκος, Cretæ urbs edito in loco sita: unde & Lithon quidam appellaverunt, teste Steph. de urb. & Strab. lib. 10.

Lycius, gentile, λυκίος, ut Lycius Idomeneus, Virg. 3. Aeneid.

Lycurgus, λυκοργός, Nobilis Spartiata fuit, Polydectæ filius, & frater Eunomi Lacedæmoniorum regis: cui etiam in regnum successit, ignarus Eunomum uxorem gravidam reliquisse. Quod ubi primum cognovit, posito regis nomine, Proclæ, hoc est tutoris nomen assumpsit, regique adulto (Charilao ei nomen erat) regnum fideliter restituit.

Lymphatio, nis. Ἰνυαθω schighghaghon. συμφορησια, φρεναψια. GAL. Troublement d'esprit, forcenarie. ITAL. Pazzia, furia. GERM. Wüning. HISP. Aquella obra de ravier. ANGL. Rage, madnesse. Plin. lib. 35. cap. 15. Et praefixisse in limine è sepulchro evulsos clavos adversus nocturnas lymphationes.

Lymphedones, antra nympharum, vel officinarum, & sacraria artium. Turn. Lyncēstis, λυγκέστis, Macedoniae fluvius est, cujus aqua pota non minus ebrietatem inducit, quam si quis vino se ingurgitasset. Plin. lib. 2. c. 103. Lyncēstis aqua remulentos facit. ¶ Est etiam Lyncēstis, idis, λυγκέστis, Macedoniae regio in Occidentem versa: cujus caput est Heraclea, teste Ptolem. lib. 3. cap. 1. ¶ Hujus incolae dicuntur Lyncēstae, quorum meminit Plin. lib. 4. c. 10. Ceterum idem author lib. 2. cap. 103. quod est de miraculis aquarum, fontium, & fluminum, Lyncēstis vim describit. Lyncēstis (inquit) aqua, quae vocatur acidula, vini modo remulentos facit.

Lyncēstius, a. um. Ovid. lib. 15. Metam. Hinc fluit effectu dispar Lyncēstius amnis, Quem quicumque parum moderato gurgite traicit, Haud aliter titubat, quam si mera vina bibisset. Lyncēus, dissyllabum, hujus Lyncei, vel lyncēos, penult. obliquorum correpta, λυγκέος, Vnus ex Argonautis tanta oculorum acie praeditus, ut diceretur, vel parietem visu penetrare, & (ut ex historicis nonnulli prodiderunt) novissimam lunam, primamque eodem die in signo arietis conspiceret: quod paucis mortalium contigit vidisse. Hinc Valer. lib. 1. Argonaut. — solus transigit nubila lyncēus.

Hunc Varro centum triginta millia passuum prospexisse scribit: solitumque exeuntem à Carthagine classem Punicam, numerumque navium, ex Lybicae specula manifestissime notare. Solinus refert fuisse Strabonem. ¶ Fuit & Lyncēus alius, frater Idae, qui pro duabus Leucippi filiabus, quas desponsatas Castor & Pollux rapuerant, arma sumpserunt: in itaque pugna, Castor Lyncei: Lyncēus Pollucis manu occubuit. Idas verò, quum ipsum etiam Pollucem conaretur adoriri, immisso à Iove fulmine interiit. Vide Ovid. ad finem lib. 5. Faestor. Apollonius tamen in Argonaut. Idam à Castore interfectam tradit: idque Lynceum per abietem vidisse, & Castorem occidisse. ¶ Fuit & Lyncēus, qui Danao patruo interfecto Argis regnavit. Idcirco Αργος: λυγκέος. id est, Argos lyncēus, seu Lynceus nominatur. Unde apud Ovid. 1. Metamorph. Lynceia serva, i. Argiva.

Lyncēus, a. um: per tres syllabas, λυγκέος, denominativum est à Lynceus formatum. Ovid. 5. Faest. Pectora trajectus Lynceus Castor ab ense, Non expectato vulnere pressit humum. Victor adest Pollux, & Lynceus perforat hasta, Qua cervix humeros continuata tegit.

In primo carmine, Lynceus est adjectivum: in tertio Lynceia est accusativus à Lynceus primitivo. Lyncēus, a. um, id est, Argivus, a. um. Ovid. 1. Metam. Vide in proximo vocabulo, supra. Lyncērium, λυγκέριον, Gemma est coloris subflavi, quam vetustas credidit ex lyncis urina concretere: unde & nomen videtur accepisse: in qua etiam sententia fuit Plin. lib. 8. cap. 38. Item Ovid. 15. Met. ubi sic se habet, Et quibus (ut memorant) quicquid vesica remisit, Peritur in lapides, & congelat aere tacto. Recentiores tamen asserunt lyncis urinam non concretere: quod etiam superioribus annis compertum est, lyncibus aliquot ex Africa in Galliam advectis.

Lyncēus, λυγκέος, Rex Scythiae fuit, qui missum à Cerete Triptolemum, ut hominibus frugum usum demonstraret, susceptum hospitio, ut in se gloriam transferret, interimere cogitavit. Ob quam rem irata Ceres eum convertit in lyncem feram varij coloris, ut ipse variae mentis exciterat. Hæc Servius. Ovid. 5. Metam. Rex ibi Lyncus erat regis subit ille penates.

Lyndus, vide Lindus. Lynx, λυγκέ. urbs Lydiae juxta Gades post Atlantem, est insula Atlantis, & urbs Lynxo, λυγκέω. Gentile, Lynxites, & Lynxius. Lynx, cis, masculini, vel foemini generis. Ἰ λυγκέ. GAL. Lynx, une espece de cerf de diverses couleurs, ayant le cuir tacheté, & la venue fort aiguë. ITAL. Lupo cerviero. GER. Ein luchs, ist ein stechrechtig thier/hatt vberaus ein scharpff gesich. HISP. Lobo cervical, animal de aguda vista. ANGL. A beast sharpe of sight called lincx. ¶ Animal est ex luporum cervatorum genere, vario colore, & maculoso tergo, acutissimòque visu. Plin. lib. 28. cap. 8. Peregrinae sunt & lynces, quae clarissime omnium quadrupedum cernunt. Horat. 2. Carm. Timidos agitare lynces. Virg. 1. Aeneid. — maculosa tegmine lyncis.

Hujus urina in calculi duritiem verti olim credebatur, & in lapidem eum concretere, quem ob id lyncurium appellant. Quod tamen falsum esse nuper compertum est, lyncibus aliquot ex Africa in Galliam advectis. Lyncēus, a. um, adject. Quod est Lyncis, vel quod lyncis habet naturam, λυγκέος. Horat. 1. Serm. satyr. 2. — ne corporis optima lyncis Contemplerè oculis. Est enim prius hemistichium versus dactylici finis: nisi per synæresim malis duas syllabas in unam contrahi. Homo lyncus, id est, vehementer perspicax, quem non facile quis fefellerit. Idem ad Terr. lib. 9. Epist. Quis est tam lyncus, qui in tantis tenebris nihil offendat, nusquam incurrat? Lyparis, gemma, cujus suffitu omnes bestiae dicuntur evocari. Plin. lib. 37. c. 13.

Lypelologus, aliis maledicendo molestus. Suid. LYRA, λυρα, χιλις. GAL. Vne harpe. ITAL. Lira. GERM. Ein leiren. HISP. Cierro instrumento musico de cuerdas, como guitarra, harpa. ANGL. A harpe. ¶ Instrumentum musicum, in quo quot sunt fides, tot resonant voces. Ovid. Eleg. 1. lib. 4.

Pertur in abducta Briseide tristis Achilles, Amonia curas attenuasse lyra.

Idem, Dum ferit Ausonia carmina culta lyra. Idem Eleg. ult. lib. 4. Trist. Lyra dicta, quasi λυρα, propterea quod Apollini à Mercurio (qui eam primus creditur invenisse) pro boum compensatione fuerit data: quum antè chelys diceretur. Formam habet (ut inquit Plinius lib. 9. cap. 10.) testudinis. Horat. 1. Carm. Ode 10.

Te canam magni Iovis & deorum Nuntium, curvaeque lyra parentem. Ovid. 10. Metam.

Te lyra pulsa manu, te carmina nostra sonabunt. ¶ Lyra etiam signum caeleste est Varro lib. 2. de re rustica. cap. 5. Hoc secundum astri exortum facito, quod Graeci vocant Lyram, Fidem nostri. Lyra occidit quarto Nonas Februarij, vel centè Calendis Februarij, idque noctu, teste Higino, quando occidunt terga Leonis. Ovid. 3. Faestor.

Ille nocte aliquis tollens ad sidera vultum Dicet, ubi est hodie qua Lyra fulsit heri?

Qui poeticam Astrologiam scripserunt, volunt hanc Lyram esse à Mercurio primùm inventam in Cyllene Arcadiae monte, & ab eo Apollini donatam. Apollinem autem, inventa cithara, Orpheo lyram concessisse: mortuo autem Orpheo, à musis in caelo fuisse collocatam. Alij dicunt esse lyram Arionis citharcedi, qui floruit tempore Periandri Corinthiorum tyranni, & primus fuit omnium citharistarum. ¶ Lyra etiam est piscis quidam Aristoteli lib. 4. hist. anim. 9. Meminit & Massarius in 9. Plin. cap. 18.

Lyra, lyra, voces nugatoriae, nil significantes. Plaut. Turn. Lyricus, a. um, adjectivum, quod ad lyram pertinet. λυρικος. Hinc Poetae Lyrici dicti, quod ad Lyram sua carmina cantabant, statuebanturque eis chorus quinquaginta virorum, ac tauro donabantur, Horat. 1. Carm. Ode 1.

Quod si me lyricis vatibus inseris, Sublimi feriam sidera vertice. Modi lyrici. Ovid. Epist. 20.

— quum lyricis sim magis apta modis. Lyricorum, pro carminibus lyricis. Plin. Junior lib. 1. Epist. 3. Scribit enim & utraque lingua Lyrica doctissima.

Lyricen, nis, qui Lyra canit, cujus significationis est etiam Lyristes, Ἰ λυρικέν. GAL. Joueur de harpe. ITAL. Sonatore de lira. GERM. Ein leirer. HISP. Tannedor de aquel instrumento. ANGL. An harper. ¶ Plin. Jun. ad Genitorem. Quam multi, quum lector, aut Lyristes, aut comædus inductus est, calceos ponunt? Lyristes, λυρικέν, verbale Graecum à λυρικέν, Lyra cano.

Lycēus, λυκεύς, Fons Arcadiae sub Cynuria monte, ex quo Inachus fluvius oritur. Autor Strabo lib. 4. cap. 8. & Stat. 4. Thebaid. Aret Lerna noceus, aret Lycēus, & ingens Inachus.

¶ Stephanus Lycēum agri Argivi montem esse ait, indeque vicinam regionem Lyceam appellari.

Lycēus, a, um, λυκεύς. Ovid. 1. Metam. — jam pascua Lerna Constatque arboribus Lyceae reliquerat arva.

Lycēus, a, um, per quatuor syllabas. λυκεύς. Valer. Flac. us lib. 1. Argon. — dominum Lyceia tellus Antraque depressa tremuerunt conscia culpa.

Lyris, vide Liris, per i. latinum. Lymnata, λυμνατια, Cheronesus & parva regio Lyciae. Gentile Lymnaticus. Steph.

Lyrnessus, λυρνησός. Stephan. Oppidum fuit Troadis ab Achille eversum, quum Priamo bellum, ob Helenam à Paride filio raptam à Graecis inferretur. Ex quo Briseida quoque abduxit, occiso Minete ejusdem oppidi principe, quae inde Lyrnessis ab Ovid. lib. 4. Trist. Eleg. 1. appellatur.

Fertur & abducta Lyrnesside tristis Achilles. Lyrnessius, a, um, inde deductum nomen, λυρνησός. Stephano. Virg. lib. 10. Aeneid. — Lyrnessius Aemon.

Ovid. 1. Epist. Briseidis ad Achillem, Diruta Marte tuo Lyrnessia moenia vidi.

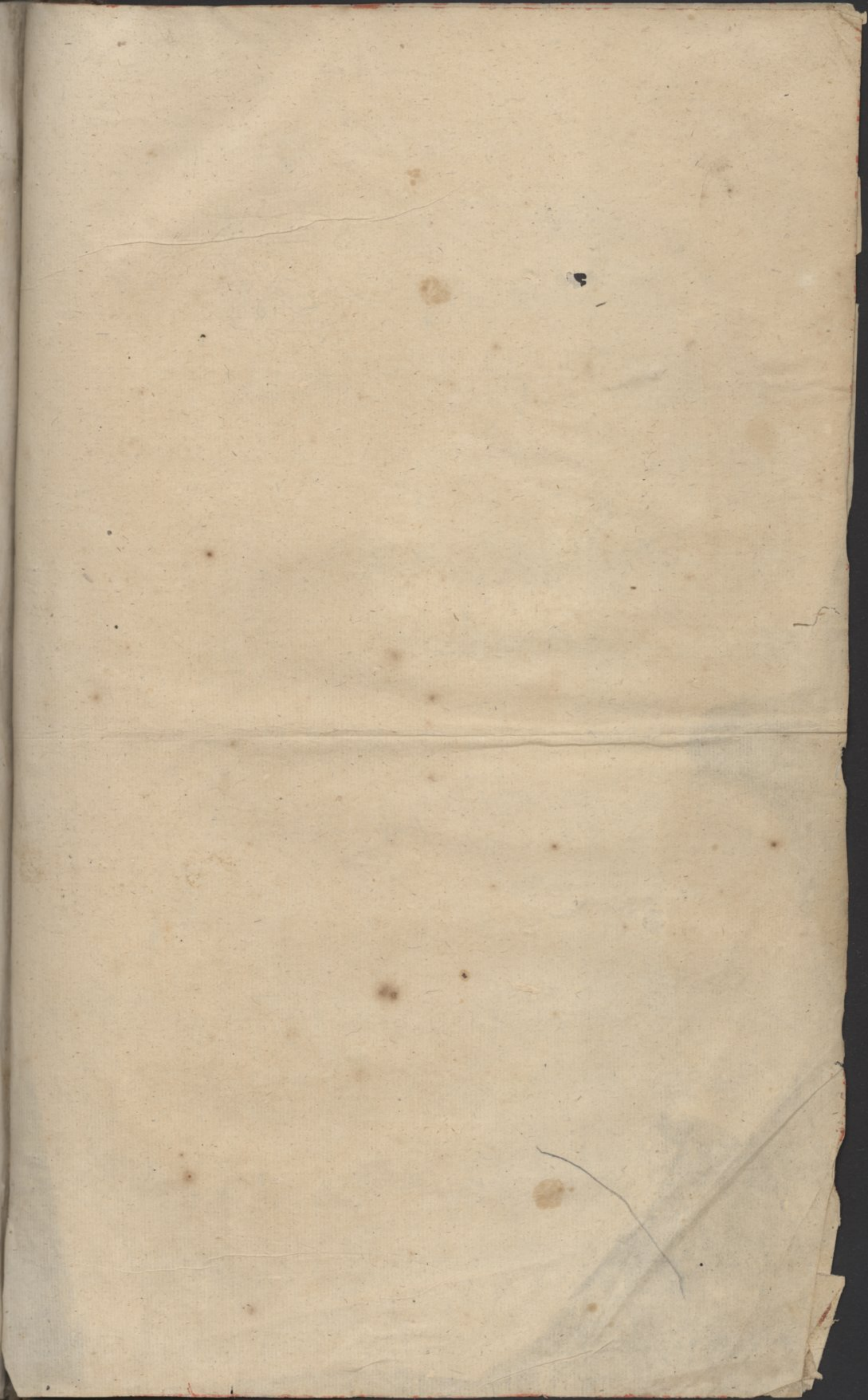
Lysander, λυσανδρος, Lacedaemoniorum Imperator, homo factiosus, quod odium totius Graeciae in Lacedaemonios concitavit. Hujus ductu Lacedaemonij Athenienses, ducemque eorum Cononem navali praelio superarunt: paulo post tamen eodem duce à Conone superati sunt terrestri praelio, in quo & Lysander ipse occisus est. Reliquam ejus vitam pete ex Plutarcho.

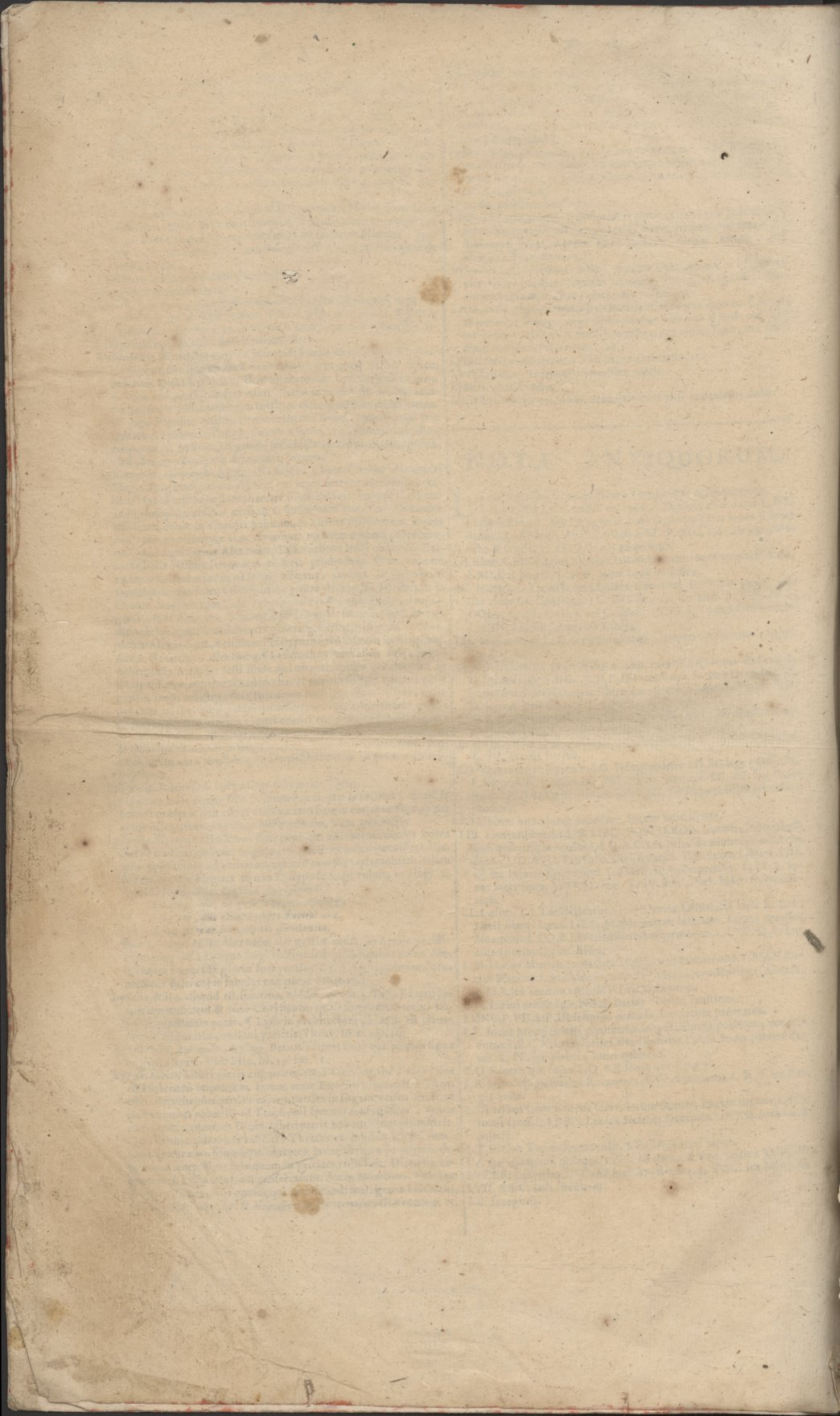
Lysanias, λυσανίας, Orator Graecus. ¶ Alter fuit Arcas, qui Lycaonem regno expulit.

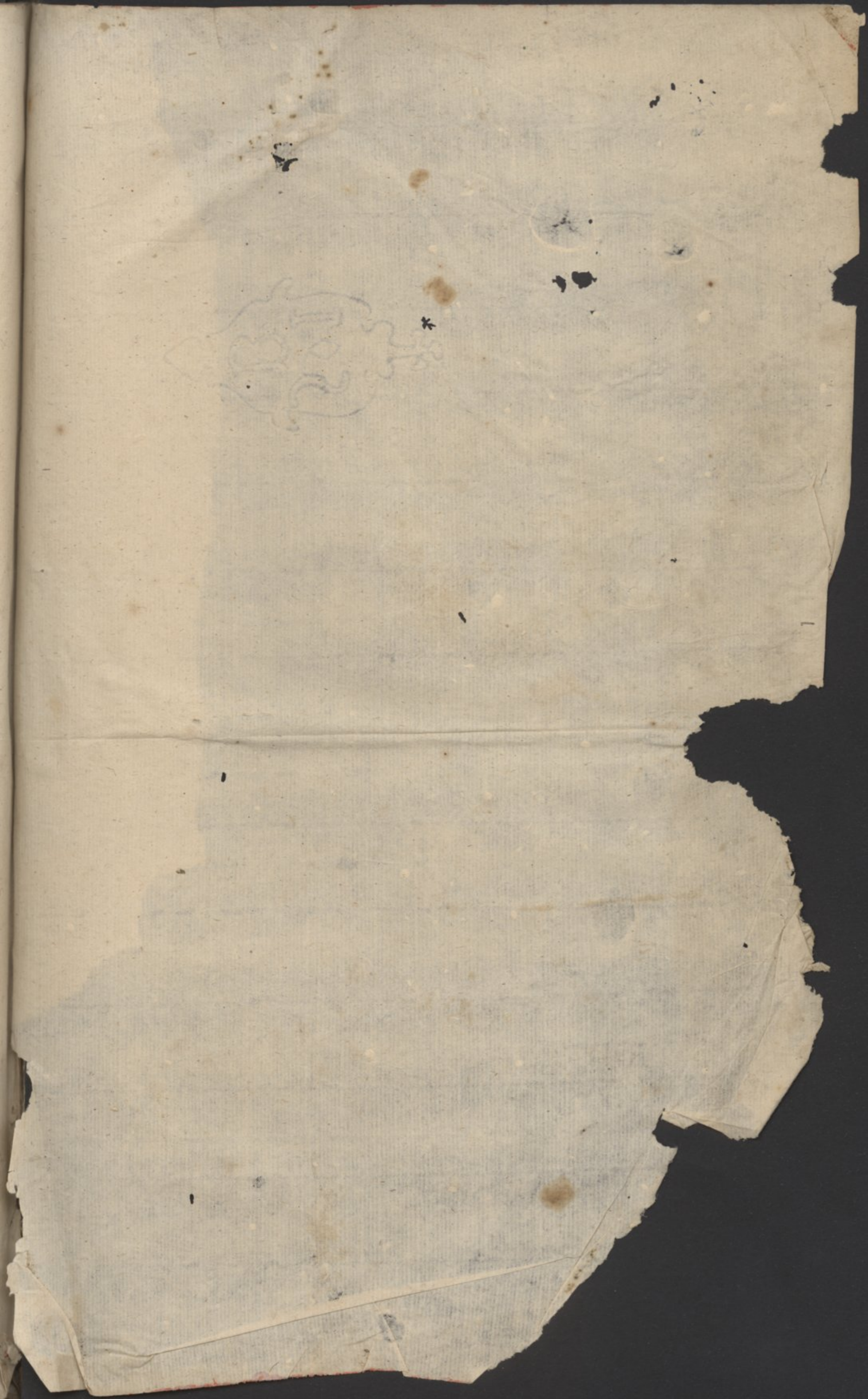
Lysbona, vide Olisipo. Lysias, λυσίας, Atheniensis Phædri philosophi filius, de quo Cicero Philipp. 5. sic scribit, Lysiadem Atheniensem plerique novimus: est enim Phædri philosophi nobilis filius, homo praeterea festivus, ut ei cum M. Curio confessore eodem & collutore facillime possit convenire, &c.

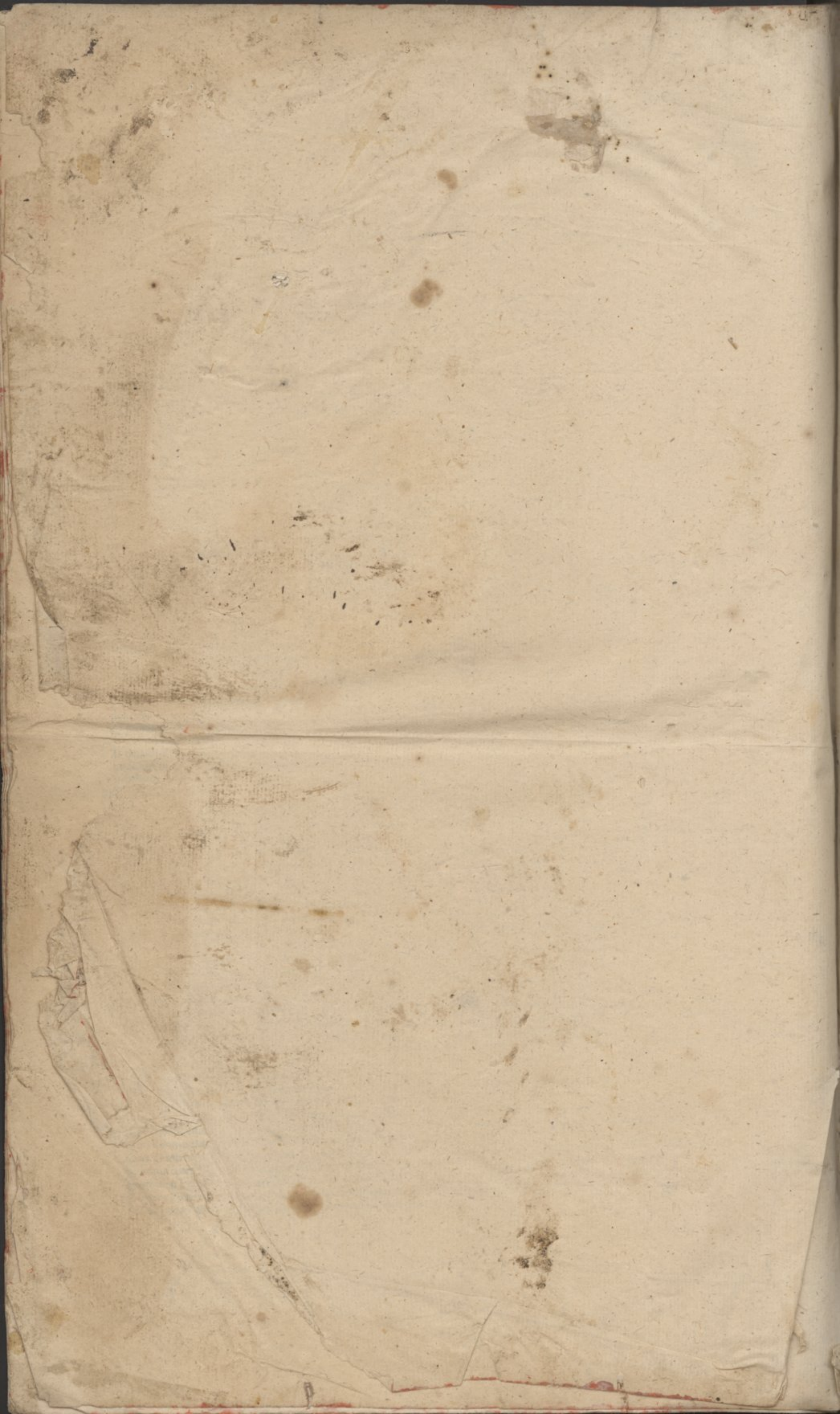
Lysias, λυσίας Syracusanus genere. Cephalii filius, unus è decem oratoribus, natus Athenis quod pater se transtulerat. Puer Thurion coloniam migravit, rediit annos natus quadraginta septem, interq; principes oratores est habitus. De quo sic scribit Cicero in Bruto, Tum fuit Lysias (inquit) ipse quidem in causis forensibus non versatus, sed egregie subtilis scriptor atq; elegans, quem jam prope audeas oratorem perfectum dicere: (nam plane quidem perfectum, & cui nihil admodum desit, Demosthenem facile dixeris) nihil acutè invenit, potuit in eis causis, quas scripsit, nihil (ut ita dicam) subdole, nihil invidiosè, nihil invidiosè, quod ille non viderit nihil subtiliter dici, nihil presè, nihil incitatum, nihil ornatum, vel verborum gravitate, vel sententiarum.

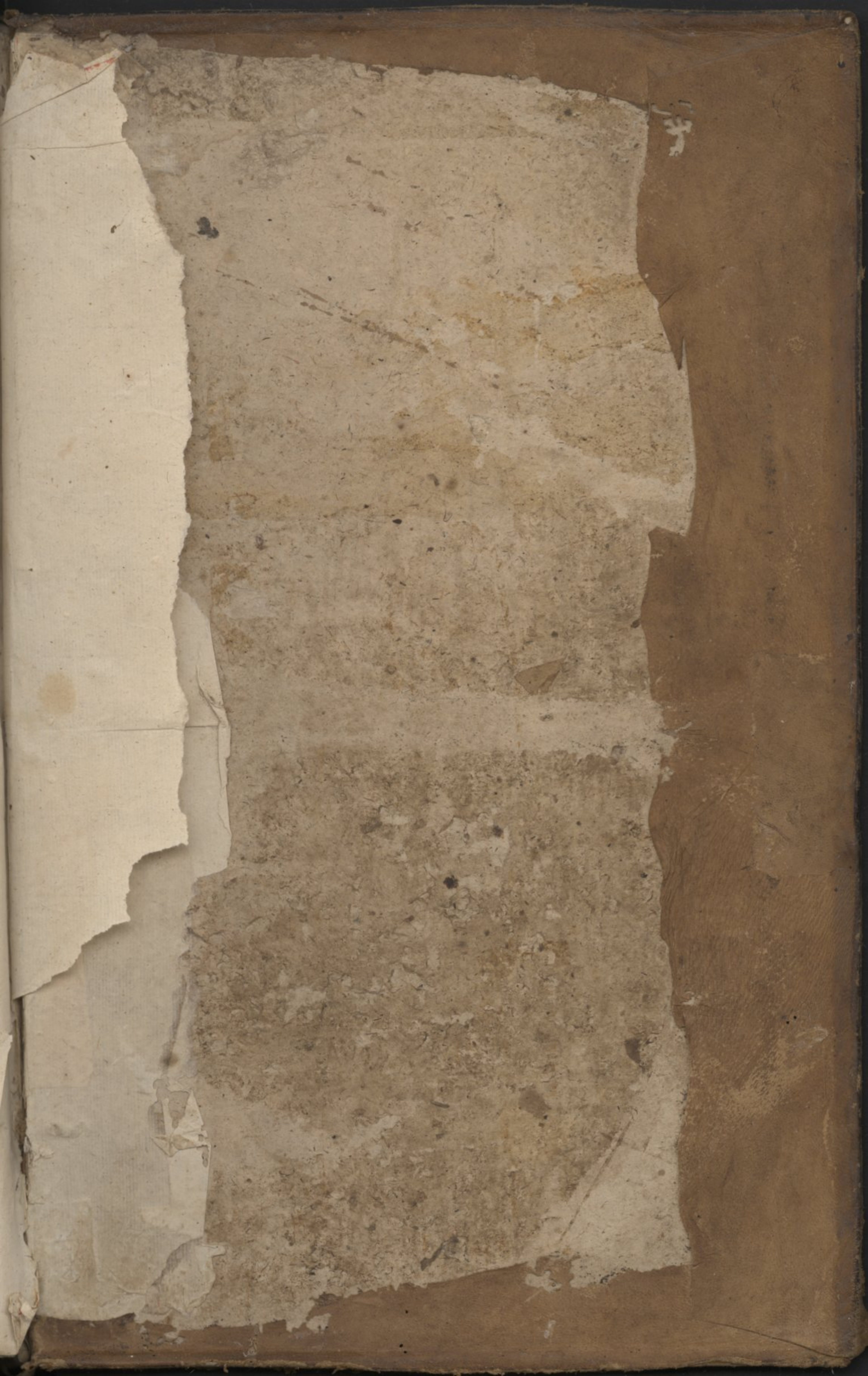

C A L E P I N
O C T O L I N G .
T O M O . I .

BIBL. DO MUSEU

N-1563